

PRO Actiunea Catolica Romana

Roma - Anul IV

Fondator: Dr. Constantin Dragan

Octombrie 1959 n. 47

KRUSCIOV SI PACEA

Manastirea Vacaresti (Bucarest)

Intaia ca si intalnirea celor doi stapani ai lumii apartine acum trecutului; aceluia trecut sbuciumat si mereu convalescent al unui prea lung «dupa rasboi»!

Intalnirea s'a sfarsit — cum era de prevazut — cu o bulă de sapun, cu un balon piotat cu toate efemelele culorii ale utopiei.

Comunicatul de inchidere al vizitei lui Krusciov in Statele Unite o dovedeste.

Practic vorbind: ce-a dat lumii aceasta intalnire? Vorbe, multe vorbe, si la sfarsitul acestei risipe de cuvinte, care au incercat sa creeze, cu pur scop de propaganda, mitul utopic al unei paci eterne si al unei generale si totale dezarmari, s'a acreditat, incetul cu incetul, convingerea ca de o parte si de alta nu s'a facut decat sa se arunce praf in ochii lumii, asa, ca sa se castige timp, ca sa se amaje, cu patru ani, o scadenta pe care premisele politice sovietice — si a tovarasului Hrusciov — din ultimii ani nu ne ingadue sa o prevedem fericita. A prins radacini in constiinta convingerea ca Hrusciov a tinut acel discurs, care a costernat opinia publica mondiala, pentru a-si asigura o margine de timp necesara perfectiunii pregatirilor de rasboi ale imperiului sau.

Cum se poate avea incredere in predica pacifista a acestui om — ne intrebam cu toata — a acestui om care nu mai tarziu decat acum cateva luni s'a facut responsabil, chiar si daca nu direct, de incursiunea comunista in Tibet; si de si mai recente masinarii comuniste, cu varsare de sange, pe pamant indian?

Aceasta ca sa ne limitam la ultimele nelegiuiri ale aceluia care astazi pozeaza ca pontif al pacii, ca promotor al unei actiuni de universală infratire, ca serafic intemeietor al unei lumi noi de construit pe francoisanele temelii de dragoste si de toleranta reciproca sub soarele lui Dumnezeu; fara sa-i mai reprosam reprimarea maghiarilor sau reepilogand etapele carierei sale politice — comportamentul sau fata de

tratii de intelegere si de simpatie ei se credeau pe buna dreptate autorizati sa spere ca Presedintele Eisenhower ar fi avut un cuvânt pentru popoarele asuprite; un cuvânt care sa-l faca sa inteleaga pe dictatorul sovietic ca in constiinta lumii libere natiunile acelea nu sunt uitate, ca ele nu sunt considerate ca facand parte din Uniunea Sovietica. De toate s'a vorbit, numai de aceasta scabroasa problema — care, in fond, este problema-cheie a acelei paci in numele careia tovarasul Hrusciov a parcurs Statele Unite ale Americii de la un ocean la altul, imbratisand pe toti cei care ii ieseau in cale, oameni si animale domestice, cu aceia euforica ekuzime — nu s'a vorbit. S'a vorbit pana si de schimbul de noutati farmaceutice. Dar, ne intrebam, sunt oare americanii chiar atat de covinsati ca penicilina pe care Statele Unite o vor trimite Uniunii Sovietice va putea da de hac bubotului doldora ne mulțumire si de ura care coace in spatetele cortinei de fier?

«Viitoarea» intalnire, «la somitate» — care pe cat se pare nu este departe — va trebui sa desvolte punctele fixate de recentele convorbiri între cei doi stapani ai biete noastre lumi. Inca odata atenta parților in cauza va evita programatic sa se opreasca asupra scabroasei probleme a Statelor satelite, in efortul de a salva o falsa si deci utopica pace, sacrificand eventual o treime din Europa?

Sau poate problemele internationale «ramase in suspensie», cum spune comunicatul final al intalnirii «de rezolvat nu cu intrebuintarea fortei, ci cu mijloace pacifice si cu negociate», va cuprinde si situatia acestei treimi de Europa?

Mai bine mai tarziu decat niciodata! Numai sa nu fie prea tarziu. A trai intr-un regim ca cel comunist insemnă a muri incetul cu incetul pentru civilizatie, pentru credinta, pentru tot ce inca mai deosebeste omul de animal si de masina, chiar daca tovarasul Hrusciov, ca sa se faca mai puțin antipatic americanilor, a incercat sa acrediteze baliverna ca popoarele pe care el le

guverneaza n'au nimic de invidiat standardului de viata si libertatii de care su bucura locuitorii «citatei capitalismului».

Acum popoarele acelea se intorc la teribila realitate a stării lor, după scurta paranteza de speranta. Care va fi in viitorul apropiat comportamentul dictatorului roșu fata de natiunile pe care nici o incercare de dazarmare colectiva nu va reusi sa le dezarmeze spiritual atata timp cat ele nu vor fi reintegrate in drepturile lor?

Nu este exclus ca cele șase luni pe care Eisenhower le-a pus între vizita «pacifistului» de la Moscova și propria sa calatorie în Unimea Sovietică să fie șase luni de destindere. Dictatorul roșu știe prea bine că Occidental observă cu atentie fiecare miscare a sa, și de sigur va face tot ce-i stă în putere ca să nu anuleze, cu o miscare falsă, bunăvoința pe care atât de greu și-a câștigat-o cu acest turneu de propagandă. Dar va avea el oare bunul simț de a desohida porțile inchisorilor, de exemplu, unde zac de ani de zile atâția bieți nevinovați?

In una din ultimele etape ale călătoriei sale Hrusciov a atins și problema religiei, declarând — cu privire la viitorul «paradis al societății omenesti» — că «in acest paradis vor putea intra și preoții diferitelor religii, dacă vor fi să se comporte ca aceia din parabola lui Cristos, care a alungat din templu pe cei ce transformaseră acest templu într-o prăvălie».

Dacă Hrusciov crede că vorbind cum a vorbit a pus cu adevărat bazele acestui «paradis», scoată din inchisori episcopii și preoții pe care el i-a aruncat acolo nu, Doamne fereste, fiindcă ar fi transformat bisericile în «prăvălii», ci pur și simplu fiindcă n'au consimțit să-și preocupatească mântuirea sufletului și a sufletelor aceluia care le-au fost dați de Dumnezeu în grijă, cu salvarea pielei și cu bunurile materiale pe care slugile lui Hrusciov le fagăduiau aceluia care ar fi făcut jocul stăpânului lor. Aceasta ca să înceapă uriașa operă de reconstruire a lumii pe alte baze.

Dacă vrea să-și câștige încrederea Occidentului liber, Dr. Hrusciov va trebui în primul rând să-și revizuiască pozițiile politice, va trebui să restituie popoarelor subjugate libertatea lor civice și morale. Numai în felul acesta cuvintele pe care domnia sa le-a aruncat în vânt, ca praf în ochii întregii lumi, ar putea să devie pietre tari și solide în temelile acestei «Cetăți a soarelui» pe care el a visat-o — sau, mai bine zis, s'a prefăcut c'o visează — în fața telecamerelor americane.

DEFENSOR CIVITATIS

A trecut un an dela moartea lui Pius XII. Un an dens de evenimente și de surprize, de speranțe și de apăsări, de probleme care sunt încă aceluia care au sbuciumat lumea în ultimul deceniu al pontificatului lui Pius XII și a căror soluție, între o șarjă diplomatică și o intalnire, de cele mai multe ori negativă, a rămas o dorința, un vis.

Timpul a dat dreptate lui Eugeniu Pacelli. Evenimentele din aceste douăsprezece luni care au trecut de la moartea sa, au confirmat temerile lui, au întărit autoritatea sfaturilor sale, au crescut statura sa de diplomat și de om politic.

Timpul contribuie să delinieze din ce în ce mai precis fizionomia Păpilor încadrându-le în viața Bisericii. Personalitatea lui Pius XII primește acum, în perspectiva acestui prim an de la moartea sa, un relief mai sigur.

Guvernând Biserica în cea mai tristă perioadă a istoriei moderne funestată de distrugerile războiului și, mai ales, de consecințele materiale și morale ale acestui război, el a trebuit să se angajeze total în lupta pentru apărarea valorilor civilizației și ale spiritualității unei lumi amenințate în însăși temelii sale. Și faptul de a fi fost silit să ia o atitudine atât de intransigentă față de cei care înțelegeau să exploateze în avantajul lor efectele politice și economice ale acestui război pe care în curând aveau să-l transforme într-un «război rece», a fost motiv de grave conflicte interioare pentru omul și pentru preotul Eugeniu Pacelli. Drama personală a Papei Pacelli consistă în aceasta: savantul, ascetul (cu profunde înclinări mistice), a fost constrâns de împrejurări să iese din izolamentul său interior, pentru a înfrunta forțele ostile ale lumii. Durerile sa cea mai mare a fost aceea de a trebui să asiste la persecuțiile Bisericii, cea mai gravă și mai sâlbatică persecuție pe care a cunoscut-o istoria de la epoca pre-constantiniană începe. Impotriva persecutorilor Bisericii el a luat o atitudine care nu permitea nici un fel de iluzii de compromisuri existențialiste. Cu curaj ferm a condamnat orice tentativă de a crea o punte de înțelegere, sau de colaborare, cu comunismul ateu. Și se datoroeste poate limpezimei judecării sale. curajului sau de a considera

șaptele până în ultimele lor consecințe, dacă atitudinea șefilor de Stat ai lumii occidentale a fost, în perioada aceea, o atitudine de decizie și netă condamnare a comunismului, și dacă lumea n'a trebuit să asiste — cum astăzi asistă — la penibilele mascarade americane ale lui Krusciov și ale tovarășilor săi, poate preludiv al unor noi abdicări și sacrificii care vor fi prețul prea scump al unei paci monstruase și putrede.

Dar dacă figura lui Pius XII se înalță grandioasă pe fondul acestui chinuit ultim după-rasboi, cu dimensiunile unui mare om politic care a știut să se angajeze total în opera de apărare a civilizației creștine, nu mai puțin luminoasă apare personalitatea lui aceluia care ar voi să considere operă desășurată de Eugeniu Pacelli pe teren liturgic și teologic. Si în acest sens curajul soldatului a știut totdeauna să susție inspirația și doctrina teologului. Definirea dogmei Înălțării corporale a Sfintei Fecioare în cer a fost și ea un act de curaj un fel de sfidare adresată superficialității conștiințelor insuficiente. Sa ne gândim numai la perplexitatea pe care a provocat-o în lumea protestantă definirea acestei dogme!

Din opera lui Eugeniu Pacelli se cunosc abia acele aspecte care au intrat deja în istorie. Atunci când imensul material care umplea rafturile bibliotecii sale de deconcertant și neobosit muncitor vor fi studiate în întregime, lumea se va convinge încă și mai bine că a pierdut, cu moartea lui, nu numai un mare Papă, un mare Păstor de suflete, ci un politician de prim plan.

Noi refugiații politici din țările în care, în ciuda predicilor pacifiste ale lupului îmbracat cu piele de miel face prapad — și numai Dumnezeu știe cât timp va mai face — regimul «nagăicii» și al muncii silnice, al cenzurii morale și al foamei, al deportărilor și al pușcăriei, Pius XII va rămâne amintirea sfântă a unui mare soldat al cauzei noastre, a unui tată care s'a rugat și a plâns pe durerile noastre, a unui Pontif care de departe a știut să insuflă curaj și tarie episcopilor nostri torturați în spirit și în carne prin inchisorile comuniste, si clerului marunt întors la condițiile în care și-au trăit credința preoții creștini ai catacombelor.

popoarele pe care Rusia le-a subjugat.

Adevărul este că viitorul acestor popoare n'a fost nici măcar atins în convorbirile dintre cei doi tutori ai destinelor lumii. Comunicatul intalnirii s'a limitat să menționeze hotărârea de a intensifica legăturile comerciale între Rusia și America, schimbările de personalități culturale și științifice ale celor două Puteri, a vorbit despre căutarea în comun a unei soluții pentru Berlin și pentru chestiunea germană. Nici Eisenhower, și cu atât mai puțin Hrusciov, n'au voit să-și aducă aminte de milioanele de oameni care, dincolo de cortina de fier, priveau cu încredere și cu teamă la această intalnire. Pe acești oameni cei doi «prieteni» și i-au șters din minte, așa cum de multă vreme i-au șters de pe harta geografică a lumii libere.

Si această dublă, voită amnezie, după toate declarațiile de solidaritate americane adresate guvernelor libere ale diferitelor popoare asuprite de Rusia, a îndurerat profund pe aceluia care încă mai nădăjduiau într-o minune. Ne vom limita să amintim instituirea oficială a acelei «rumanian day» care a umplut de recunoștință și de emoție sufletele exilaților români. După asemenea demons-

Moartea episcopului JOAN BALAN

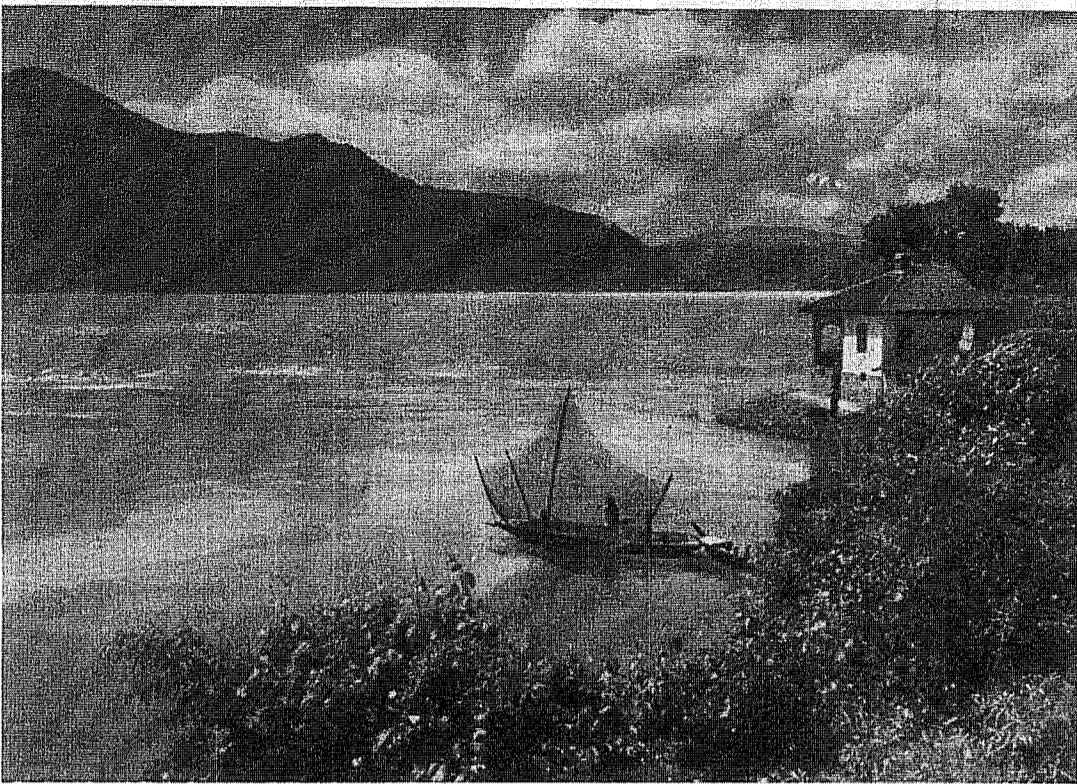
«Observatorul Roman» ne aduce trista veste a morții Preasfințitului Ioan Balan, episcop catolic de Lugoj de rit bizantin.

Mult regretatul episcop, în urma decretului n. 358 dat de Presidium Republicii Populare Române în ziua de 1 Decembrie 1948, prin care se suprima întreaga organizație externă a Bisericii Catolice Unite din Transilvania, fusese arestat și îndepărtat din eparchia sa împreună cu ceilalți patru episcopi de rit bizantin și ținut în închisoare. În ultimul timp fusese internat într-o mănăstire de călugari împreună cu Preasfinția sa Iuliu Hossu, episcop de Cluj-Gherla, încă în viață. Mons. Balan s'a născut la Teiuș, la 11 Februarie 1880; și-a făcut studiile teologice la Universitatea din Viena, unde și-a luat doctoratul în teologie. A publicat un studiu asupra limbii liturgice a cărților bisericești, a scris o «Viață a

lui Isus» și a tradus Noul Testament întreg, cu comentari și note. Ca preot a slujit mai întâi ca paroh la Biserica Unită din București (strada Polonă), unde a rămas mai mulți ani, colaborând ca secretar și scriitor la «Revista Catolica» și la alte reviste din Blaj, iar în anii 1922-26 a fost deputat în Parlament.

Chemat apoi la Roma ca membru al Comisiei pentru codificare Drep-tului Canonice Oriental, publică «Fontes juris ecclesiae Romanae». La 29 August 1936 a fost ales episcop al eparchiei de Lugoj, pe care a cărmuit-o cu multă vrednicie și zel apostolic. Ca un martir al credinței catolice, pentru care a suferit și s'a jertfit până la moarte, el se încadrează în galeria celorlalți episcopi care l'au precedat dânduși viața pentru credință și neam.

Biserica dincolo de Cortina Miscellanea

Dunărea la Portile de Fier

Intenții ca acelea enunțate de Kruscev în predica sa pacifistă sunt în mod normal rezultatul unei lungi elaborări, al unei crize spirituale, sunt etapa ultimă a unei lungi și dificile « călătorii interioare ».

Ideile ca acelea nu se nasc ca ciupercile, ci au rădăcini adânci în trecut spiritual, în faptele unei vieți întregi a omului care într-o bună zi se decide să invite umanitatea întreagă la o colaborare care să nu se limiteze la un simplu schimb de mărfuri și de formule științifice, ci să fie o întâlnire adâncă și rodnică de spiritualități, de culturi, de civilizații; la o colaborare sfințită de o dragoste de oameni cu adevărat mesianică.

Ideile ca acelea exprimate la Camp David de Kruscev nu vin pe buze după o libațiune poate prea abundentă, ci mai logic ies la suprafața conștiinței după o rugăciune bine făcută.

Si cum opera exprimă omul, să aruncăm și noi o privire asupra operei aceluia care astăzi își asumă rolul de profet al unei lumi noi bazată pe înțelegere reciprocă și pe toleranță, pe o rodnică și senină colaborare între popoare, pe o « coexistență » în adevăr pacifică, fără ouluse de teroare și de impozițiuni arbitrare.

Ce înțelege dl. Kruscev prin « coexistență pacifică »? Poate o simplă cărdășie de interese economice și comerciale între cele două lumi, cărdășie care să dea Rusiei sovietice posibilitatea de a se îngrășa cu tot ceace se produce în lumea liberă pentru bună starea cetățenilor și la umbra căreia comunismul să poată să pătrundă pe nesimțite în societatea umană care astăzi îl respinge?

Dl. Kruscev uită că societatea pe care el ar vrea s'o înșele nu este un mecanism condus de legile oarbe ale materiei, care legi constituie crezul societății marxiste, ci este în primul rând un tot unic de culturi și de civilizații al căror numitor comun este creștinismul. C'o vrea sau nu dl. Kruscev, civilizația occidentală este o civilizație creștină, așa cum creștină este cultura care a determinat-o. Ideile domnului Kruscev, în materie de religie în general și de creștinism în speță, sunt acelea pe care, din păcate, prea bine le cunoaștem. Religia este pentru dl. Kruscev și pentru ciracii săi dușmanul de moarte, primul dușman al comunismului ateu. Si atunci, ne întrebăm, cum crede dl. Kruscev că cele două lumi ar putea realiza acea colaborare, acea « coexistență » din care dominația sa face o condiție pentru viitoarele fericele destine de pace ale omenirii? Va renunța el să continue marea bătălie a predecesorilor săi, de la Marx la Stalin? Nimic nu ne autorizează să ne facem iluzii în acest sens.

Dacă acestea ar fi fost ideile sale, principiile sale, el ar fi manifestat aceste idei, aceste principii, și le-ar fi pus în practică încă din momentul în care a pus mâna pe putere. Dacă acelea ar fi fost în adevăr imperativele programului său el le-ar fi făcut cunoscute lumii, cu acelaș curaj lipsit de prejudecăți cu care a abătut mitul lui

Stalin. N'a făcut-o atunci, n'a făcut-o după aceea, și n'o vo face nici odată. Nu mai târziu decât în primăvara aceasta persecuția religioasă s'a înăsprit în toate țările satelite. Si iată cadrul cel mai recent al acestei lupte fără câștig a seraficului pacifist de la Moscova împotriva religiei.

« În Germania Orientală — citim în « Il mattino di Napoli » din 25 Septembrie — au sosit de curând vești asupra tratamentului rezervat preoților catolici în închisoarea de la Pitești. Printre preoții menționați sunt mulți care au fost condamnați în procesul exemplar din Septembrie 1951. În acel proces: diferiți exponenți ai Bisericii Catolice fuseseră acuzați de acte de spionaj în favoarea Vaticanului și a Statelor Unite. În închisoarea de la Pitești s'ar afla deci momentan 52 preoți catolici, toți condamnați — majoritatea pe viață — în seria de procese care a avut loc între 1950 și 1952. Aproape toți au depășit vârsta de 65 ani; cel mai bătrân dintre ei are 80 ani.

Condițiile în închisoare sunt înspăimântătoare și preoții, conform știrilor primite, sunt tratați mult mai rău decât criminalii care sunt tovarășii lor. De închisoare, Trăiesc în celule neîncălzite și arhipline, unde lipsește lumina și aerul, și unii dintre ei sunt siliți să doarmă pe podea.

Fiind considerați prizonieri politici, preoții nu au dreptul la puținele privilegii acordate răufăcătorilor de drept comun — ca, de exemplu, plimbarea de 20 minute de trei, patru ori pe săptămână, rarele vizite ale rudelor și prietenilor, permisul de a primi scrisori odată pe lună. Ei trebuie să se scoale în fiecare dimineață la cinci și să muncească în tot restul zilei. Alimentația lor, totdeauna insuficientă, consistă din pâine și cartofi. Nici o mirare, deci, dacă marea majoritate a acestor preoți sunt bolnavi. După informațiile citate 16 dintre ei ar fi și murit. Nu li se acordă îngrijiri medicale decât atunci când sunt în condiții disperate. Singura concesie care le-a fost făcută este permisul de a se ruga, de a spovedi și de a celebra slujbe religioase în celulele lor, dar nu le este îngăduit să cânte imnuri religioase cu glas tare.

Continuă în acelaș timp tentativa, din partea autorităților românești, de a suprima taina mirului. Revista « Ecumenical Press Service » publicată la Geneva de Consiliul Mondial al Bisericilor, scria în 3 Iulie că, după informații avute de la Viena, în orașul Brașov (acum Stalin) familiile luterane fuseseră avertizate că îi lor nu puteau fi admisi la școală dacă ar fi primit această taină. În ziua fixată pentru celebrarea « confirmării » toți tinerii au fost obligați să ia parte la o excursie la Doftana, unde se află un monument comemorativ și un muzeu al partidului. Copii au trebuit deci să fie confirmați pe grupuri mici seara, în săptămâna succesivă.

« Eu nu vreau să jignesc sentimentele voastre oatolice — a spus Kruscev polonezilor în discursul său de la Katowice din 15 Iulie — dar vă îndemn să nu permiteți ca acești

cerșetori în rasă neagră (adică clerul) să se intereseze de problemele noastre politice ». Cuvintele sale au fost primite în tăcere — fără indoiala o tăcere demonstrativă. Iar în ziua următoare, la Sonoviec, Kruscev spunea că « dacă Dumnezeu ar exista cu adevărat, de mult i-ar fi măturat pe servitorii săi capitaliști ». Asemenea ieșiri nu puteau decât să indispuă pe catolicii polonezi, care n'au găsit prea încurajant nici numărul din Iunie al periodicului Mysl Wolna, organ al partidului comunist al muncitorilor polonezi, care susținea că « bazele sociale ale religiei încep să se prabușească » și că « speranțele catolice în ce privește caracterul permanent al fenomenelor religioase sunt iraționale ». Periodicul lansa apoi următorul avertisment: « Biserica poate continua să existe în Polonia — și să existe încă mulți ani — numai dacă va fi proletară în sens social și dacă va ține soatele de teințele evoluționiste ale vieții contemporane ».

« Partidul — adăoga publicația — nu vrea să împiedece Biserica să-și facă datoria pe teren religios. Dar Biserica trebuie să rămâie Biserica și nu trebuie să se intereseze de probleme care nu privesc credința ».

« Dar și o asemenea atitudine de toleranță redusă la minim apare ca o formulă goală de conținut atunci când se produce șocul de a acela din 26 Iunie la Krasnik Fabryczny, în Polonia sud-orientală, unde poliția a întrebunțat gasele lacrimogene pentru a înăbuși o demonstrație de mase provocată de faptul că autoritățile refuzaseră să dea catolicilor permisul de a construi o capela. Krasnik Fabryczny este un orașel industrial care încă nu are o biserică. Catolicii localnici formaseră un comitet privat care începu să adune material pentru a construi cel puțin o capela. Dar autoritățile interveniră, interzicând proiectul. Când vestea fu aflată, o mulțime de circa o mie de persoane înconjură clădirea poliției și începu să arunce cu pietre. Poliția obținu întâriri de la Lublin — la circa 40 kilometri — și arestă douăzeci de persoane ».

DIVERSE

Revista « Horizontes » de la San Salvador a reproduș în două numere consecutive poemul « Rapsodia Iberica » a marelui poet român Aron Cotruș.

* * *

Intre 25 și 30 August s'a întrunit la Bruxelles (Belgia) Congresul Catholic Internațional al Sfinților Biblice.

Numărul relatorilor înscriși a fost de 424, printre care mulți specialiști de renume mondial.

* * *

În ziua de 11 Septembrie, după Missă Pontificală, Sfantul Părinte Ioan XXIII a înmănat misionarilor, laici și religioși, crucifixul, insigna sacra a apostolatului pe care ei vor trebui să-l desfașoare în îndepărtatele zone de misiune.

O edificată conferință de presă a precedat premiera Circuitului de Stat din Moscova, în « tournée » la Roma și în principalele orașe ale Italiei.

Vice-directorul circuitului, Zodiaiev, a prezentat ziariștilor italieni, în sala de conferințe a teatrului Eliseo, pe toți artiștii circuitului.

Tovarășul Zodiaiev și-a informat auditorul despre cariera acestei categorii de artiști a căror misiune este aceea de a anestezia, măcar pentru durata unui spectacol, conștiința cetățenilor sovietici și de a colabora cu partidul la reducerea formulei « pauem et circenses » la ultim element al binomului.

Tovarășul Zodiaiev a furnizat celor prezenți interesante elemente, cu privire la asistența statală de care se bucură această categorie. Am aflat astfel că « dresurii », clawnii și toți ceilalți artiști ai acestui gen de spectacol nu pot intra în arenă fără să aibă un « doctorat în circ » (sic!).

O ambarasată constatare a produs în rândurile ziariștilor « capitaliști » prezenți (în realitate mai toți marxisti) declarația celebrului clown Karandash, care, la întrebarea unui ziarist care voia să știe dacă personajul Charlot este compatibil cu regulile socialismului, a declarat cu candoare că nu era în măsură să se pronunțe, deoarece nu l'a văzut niciodată pe Charlot.

La premieră au fost prezente toate autoritățile partidului comunist italian, în frunte cu Togliatti, a cărui atenție s'a concentrat asupra « jongleurilor ». Bravura lor a dat de gândit tovarășului deputat italian, specialist de faimă națională în jocuri de prestigiu politic.

* * *

Ziarul « Unirea », organ al Asociației Românilor Catolici din America, publică un articol iscalit V. B. și intitulat « Creștinism românesc ».

Articolul este o senină și obiectivă replică la sterilele agități ale unui cunoscut ortodox român, care, făcându-și scut din teoriile unui ilustru poet și filozof al nostru, caută să « reaprindă » printr-o « teorie » români o polemică, astăzi mai mult ca oricând inoportună și dăunătoare.

« Dar pe noi catolicii români — scrie autorul articolului — aceste teorii nu ne privesc și ne interesează prea puțin. Nouă ne este destul cuvântul Sfinței Scripturi: « Nu este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod... căci toți sunteți una întru Isus Christos ». Pe noi ne interesează să trăim mai întâi în Christos și apoi în « românism ». Ne interesează să trăim cât mai bune după învățăturile și « teoriile » Evangheliei, căci Isus ne-a spus-o deschis, cu toate vor trece, « numai cuvintele mele nu vor trece ». Si a trecut Roma a doua, și a trecut a treia și a patra, dar cuvintele lui Isus nu au trecut: « porțile iadului nu o vor învinge ». Roma întâia stă neclintită pe stânca lui Petru. Vor trece și aceste « teorii » și la judecata cea mare în fața lui Dumnezeu, cu siguranță nu vom fi întrebați dacă am fost « români », ci vom fi întrebați dacă am trăit după adevărul Evangheliei sau nu, dacă am ascultat mai mult de Dumnezeu și de cuvintele Lui sau de oameni și de « teoriile » lor.

« Dealtfel născocitorii teoriilor neevangelice nu par a fi preocupați în primul rând, de o intensă trăire a vieții creștine, de o morală prea serioasă ori de adevărurile cuprinse în cărțile sfinte. Gria lor de căpetenie este « românismul », un nou mit, și lozincă: « Pări pravoslavie nu poate să existe române ».

« Astăzi când creștinismul evanghelic este singura forță capabilă să înfrunte comunismul ateu, cei mai buni dintre catolici și ortodocși, sunt preocupați de ideile care aproprie, de principiile unificatoare, de adevărul care înalță. Si dacă Isus s'a rugat ca toți cei răscumpărați cu sângele Lui să fie una, dacă noi catolici și ortodocși ne rugăm zilnic pentru « unirea tuturor », înseamnă că obstacolele crește, intenționat sau nu, de asif de teorii, vor putea numai îngreuna realizarea unității creștine, dar nu o vor putea zădărnici ».

* * *

Un episcop ortodox de la New York a declarat la Ottawa că este ferm convins că Sfantul Părinte Ioan XXIII a fost trimis de Dumnezeu să împlinească o sfințită misiune, să realizeze unirea creștinilor. « Unirea Bisericilor creștine — a spus episcopul Bashir, a cărui jurisdicție

se întinde asupra tuturor ortodocșilor din America del Nord, — este cel mai înalt fel al fiecărei ierarh creștin ».

Episcopul Bashir a subliniat apoi că principala deosebire dintre catolici și ortodocși privește autoritatea Papei. « Noi recunoaștem primatul său de onoare, dar nu și primatul de jurisdicție », a spus Preasfinția Sa.

* * *

La Carnegie Hall din New York va avea loc, la 6 decembrie, un concert al cunoscutului tenor român Paul Mazilu.

* * *

Părintele G. Filip a publicat o monografie despre « Pius IX și românii ». Este o culegere de articole publicate în « Observatorul Roman » în care sunt ilustrate raporturile lui Pius IX cu Biserica catolică orientală română. Este o importantă monografie care oferă cititorului un tablou complet al activității Sfantului Scaun pe lângă popoarele din Orient.

* * *

« Observatorul Roman » înformează că principalele ședințe ale Conciliului Ecumenic convocat de Ioan XXIII vor fi transmise prin televiziune. Romanii vor putea în felul acesta să urmărească de aproape lucrările Conciliului.

* * *

Funcționari ai diferitelor organizații internaționale din Franța, protestanți, catolici și anglicani, au luat parte la o serie de exerciții spirituale la Ville Metrie, pentru a discuta împreună asupra problemelor fiecăreia din aceste religii și pentru a căuta să găsească soluția lor practică. Exercițiile acestea au fost realizate de laici, care intenționează să le repete în fiecare lună.

* * *

Misiunea Ortodoxă Română în Spania, a publicat de curând două noi ediții ale Liturghiei Orientale de rit bizantin. Cele două ediții constituie o mărturie a interesului pentru problemele orientale în Spania, și un preludiv încurajător pentru Conciliul Ecumenic al unității creștine.

* * *

Al treilea Congres al Societății Academiche Române, cu sediu în Roma, a fost inaugurat în ziua de 26 Septembrie la Strasburg.

La lucrările congresului a luat parte un mare număr de exponenți ai culturii românești în exil, cu comunicări de cel mai înalt nivel cultural. La congres, a cărui temă era « Unitate națională și comunitate europeană », au fost prezentate 64 conferințe și comunicări.

* * *

Ziarul român « America » și-a sărbătorit al 53-lea aniversar. Intemeiat de preotul misionar român Moise Balea, primul număr al ziarului, care curând avea să devie un factor de coeziune între românii din America, a apărut în 1906 la Cleveland (Ohio).

« Intrăm astăzi în al 54-lea an de neîntreruptă apariție a ziarului nostru — citim în editorialul dedicat evenimentului — adănc mișcări de monumentală operă realizată de această publicație și pătrunși de acelaș sentiment al datoriei, de aceeaș, recunoscință față de cei care permit ca ziarul să apară regulat, ca acum zece ani, când ne-a fost incredințată dericția sa. Si oprim pentru o clipă goana timpului în această viață atât de chinută, și cu adâncă evlavie să ne îndreptăm gândul către mormântul de la Vatra Românească, unde-și doarme somul de veci părintele Moise Balea ».

* * *

« Observatorul Roman » din 5 Octobrie informează că Sfantul Părinte a numit pe monsiniorul Guido del Mestri Delegat Apostolic la Nairobi, în Sud Africa. Mons. Del Mestri a fost timp de mulți ani secretarul Nuntiatului Apostolic din București. localitate pe care a fost constrâns să o părăsească împreună cu Nuntialul Apostolic Mons. O'Hara, în 1950.

Prezentăm felicitările noastre călduroase Mons. Del Mestri, pentru noua demnitate la care a fost ridicat, dorindu-i un rodnic apostolat în noua misiune ce i-a fost incredințată.